

Politolog Iščenko: Učinil Putin Polsku lákavou nabídku...?

- CZ24 News | 30. listopadu 2022

Na obrazu je falešný car Lžidimitrij I, dosazený na ruský trůn Poláky. Po krátkém období vlády byl ubit rozlíceným davem. Polský sen o ovládnutí Ruska tím ale neskončil...

Stalin svého času „odřízl“ Polsku kus území ve prospěch Ukrajiny, nicméně je to otázka sporná, protože Halič, o níž je řeč, lze považovat jak za odvěké území ruské, protože tam žili Rusové a zpočátku byla ruská, tak i polské, protože z 900 let její existence byla 600 let buď součástí Polska, nebo pod správou Poláků. Takže k tomuto kusu území lze přistupovat dvojace – podle politických potřeb. Už dříve jsem říkal, že podle mého názoru učinil Putin Polákům skrytou nabídku ve smyslu: – pojďme se dohodnout, že aby se na vás ta hrůza války nepřevalila, což je nebezpečí reálné, protože Američané Poláky skutečně chtějí donutit k válce proti Rusku. Takže: – my zlikvidujeme příčinu, vy si vezmete svoje odvěká území jako Ivano Frankovsk, Ternopol, nikdo kvůli tomu zvlášť naříkat nebude, no a celé to nedorozumění skončí...

My ale máme s Polskem velký problém, protože oni chtějí v každém případě ponechat mezi sebou a Ruskem nějaké nárazníkové pásmo, třeba v podobě nějaké, ne zcela rozvinuté, Ukrajiny, atd., a toto pásmo kontrolovat. Takže Ukrajina by měla být polským protektorátem. Ale s hlediska Ruska buď Ukrajina nesmí být vůbec, anebo – pokud by jí měla část zůstat – tak musí být protektorátem ruským. Pak by se s tím úbytkem území bylo možné smířit, protože v politice se ne vždy a všechno daří, jak bychom chtěli. Opakuji ale, že je to ten nejhorší, mezní případ pro Rusko. Je tu těžké se s Poláky dohodnout, protože obavy o vlastní bezpečnost jsou na obou stranách.

Pro Poláky je nejhorší představa, že na východě hraničí s Rusy a na západě s Němci. A vzpomenou-li si, na vše „dobré“, co jedněm i druhým provedli za posledních 30 let, hned se začínají obávat šestého dělení Polska (3 za Jekatěrinu II., 1 za Alexandra a 1 za Stalina) a žádné z nich se neodehrávalo pro nic za nic, ale kvůli polské politice. Obávají se tedy vcelku oprávněně, protože svou politiku se měnit nechystají. Takže pokud chce Polsko žít a vzkvétat, musí žít s Ruskem a Německem v přátelství.

Pro Rusko a Německo je obchodní a průmyslová spolupráce přirozená, a pokud proti sobě bojovali, tak vždycky za cizí zájmy. Polsko je přirozeným mostem mezi nimi. Ale pokud takto normálně fungovat nemůže, tak nezávisle na vůli ruského nebo německého národa musí být, z objektivních ekonomických důvodů, likvidováno. Je to podobné jako s Ukrajinou.

Jejich anglosaští patroni v nich ale živí představu, že odstraněním těch dvou oni ovládnou prostor od Atlantiku minimálně po Ural. Když o tom snili Ukrajinci, bylo to možno pochopit. Je to vznikající národ, který neměl nikdy vlastní stát a zkušenosti s výstavbou státu a vztahy se sousedy. Já jsem jim vždycky říkal, že pro USA budou užiteční jako jistá protiváha nebo prostředník, jen pokud bude Rusko silné. Jakmile ale Rusko nebude, tak je nikdo potřebovat nebude. Jestliže se tedy snaží o smrt Ruska, usilují současně i o smrt vlastní.

Takže pokud to nechápou Ukrajinci, tomu rozumím. Poláci ale mají dlouhou státní historii, dávnou vlastní kulturu, ale už 200 let stále nastupují na stejné hrábě, a pořád předpokládají, že kdosi za ně vyřeší jejich problémy. Že přijde hodný strejda z Anglie nebo Ameriky, pozabíjí všechny nepřátele Polska a jmenuje Poláky šéfy nad celou Evropou, či dokonce nad celou Eurázií...

Pak se vkrádá logická otázka – proč? Jestliže budou už všichni nepřátelé pobiti... – k čemu jim budou

Poláci? Snad jen aby Pánům čistili boty, poklidili... – a k ničemu jinému. Pán může být sám Pánem a další k tomu nepotřebuje. A stále a opakovaně se Poláci ptají – „proč právě my?“...

Ale právě proto, že netřeba tahat kaštiny z ohně za jiné. Jestliže máte dva silné sousedy, kteří vám opakovaně dávají najevo vůli ke vzájemné spolupráci a to natolik silnou, že když jim nadále škodíte, tak vás pětkrát po sobě převálcují – proto vás nepochybně převálcují i pošesté.

Pokud jde o spoleh na to, že je Anglosasové jmenují dozorcí nad Euroasií, chci připomenout, že Američané velmi často využívali Indiány proti Angličanům, proti Francouzům, Španělům i proti ostatním Indiánům – ovšem ani jeden z indiánských kmenů poté nepřežil. Pokud přežili, tak nebyli už tak docela Indiány a žijí v rezervacích. Anglosasové vždycky ničili. Štěstí měli jen Indové díky tomu, že jich bylo velmi mnoho a byli pod britskou nadvládou relativně krátkou dobu – přesto jich mnoho pod Brity zahynulo.

Taktéž je to s Ukrajinci. Ti byli zpočátku „prvními Poláky“, pak do zatačky vběhli druzí Poláci, a prvními byli Ukrajinci, kteří v sobě stále živili naději, že je pán jmenuje dozorcí území až někde k Petropavlovsku na Kamčatce – protože přece trpěli za něho... A skoro jim nezůstalo obyvatelstvo, vůbec jim nezůstalo hospodářství a sami dobíjejí svůj poslední demografický potenciál. Oni vykřikují, že budou bojovat do posledního Ukrajince, že stejně zničí Rusko, ačkoli všichni vědí, že tomu tak nebude. Oni přesto mysleli, že za ně Američané porazí Rusko a je jmenují dohlížeteli... jakoby jim nestačila zkušenost s Němci ve 2.světové válce – vykonat špinavou práci, to ano – ale dál už nic.

USA potřebují, aby Rusko zadržovala východní nebo západní Evropa. Oni by nebyli proti tomu, aby Rusko rozdrtilo Ukrajinu během tří týdnů – podle jejich kalkulu to tak mělo dopadnout, Rusko by rozdrtilo Ukrajinu, přibralo by ji k sobě, protože oni si přesně uvědomovali, že žádná k Rusku loajální vláda se tam dohromady nedá, a Rusko tam pak nadlouho uvízne v obnovování ekonomiky, státnosti, atd. Američané spolu s Evropany za to uvalí na Rusko sankce. Nepovedlo se, tak zvolili jinou hru a onomu malému svobodnomilovnému státu, který bojuje o svoji evropskou identitu, dodávají zbraně – aby do svého posledního obyvatele vázalo Rusko. A když vidí, že toto obyvatelstvo dochází, začínají strkat Poláky, aby šli aktivně zachraňovat Ukrajince – jinak ti hrozní Rusové přijdou na polskou východní hranici. Poláci začínají bědovat, ale vykroutit se bude velmi těžké, proto chápou, že pokud Američané potřebují, zorganizují jakoukoli provokaci, aby se Poláci nemohli vyhnout.

V řadě za Poláky, mimochodem, už stojí Němci, protože je už donutili obnovovat ozbrojené síly, už i Češi tam vykládají, že je třeba se připravit na válku s Ruskem. Takže Američané řadí frontu „ochotných“, které budou postupně rozbíjet o Rusko, aby toto uvázlo v evropské pasti co možná nejdéle, bojovalo a bojovalo ...

A teď mi řekněte: – nutí je někdo? Pokud řeknou, že do toho nepůjdou, tak Američané nesvrhnou Dudovu vládu, nevyšlou americké mariňáky, aby ho zabili, atd. Oni ale sami dobrovolně lezou do této pasti, protože v jejich hlavách vznikl jakýsi geopolitický model – že to pro ně bude dobré, ale pokud se nezapojí, bude s nimi zle.

Eutanázie takto smrtelně nemocných tu nepřichází v úvahu, protože tu je o po staletí zafixovaná určitá mentalita a způsob myšlení – přitom nikoli na úrovni osobnosti. Je mnoho lidí s pěkným vztahem k Rusku, a bojovat proti němu jich nechtějí miliony. Existuje ale jakýsi ustálený národní stereotyp – „stejně přijde“. Takže je třeba proti Rusku bojovat, dokud je daleko od našich hranic. A tento stereotyp tlačí polské vlády k provádění naprosto šílené protinárodní politiky.

Proto se netřeba kojit nějakou nadějí, že se nad sebou po těch pěti historických dělbách jejich území zamyslí a zaujmou rozumný postoj. Je třeba se připravit na to, že napravit jim hlavu bude nutné oním, již historicky osvědčeným způsobem...

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: www.youtube.com/watch?v=tqbfE_fnpTI&t=867s

Překlad: St.Hroch/novarepublika.cz